

De mirakuløse helbredelsers hemmelighed

Bruno Grönings livsvej som helbreder, humanist og idealist 2. del

Neues Europa, 15.9.1959

Den 1. september begyndte vores artikelserie om Bruno Gröning, den store europæiske mirakelhelbreder, der døde i Paris den 27. januar 1959. Den store interesse, som denne artikelserie bliver mødt med, bevises af, at vi allerede har fået talrige læserbreve fra ind- og udland, hvori vores anstrengelse for at sætte Bruno Gröning et mindesmærke som helbreder, humanist og idealist, bliver ivrigt modtaget. Fru Josette Gröning, vor store vens enke, som vi gentagne gange mødtes med, stillede os til dette formål materiale til rådighed, som endnu er helt ukendt for offentligheden. Artikelserien er bearbejdet af Hans Waldo May-Ebernus, det mangeårige og velkendte redaktionsmedlem af NEUES EUROPA, og Louis Emrich, der havde en engageret personlig forbindelse til Bruno Gröning, da han fysisk var iblandt os.

NEUES EUROPAS redaktion

Bruno Gröning, Europas store mirakelhelbreder, blev født 31. maj 1906 i Danzig-Oliva. Lad os straks huske, at Danzig opstod som en bebyggelse omkring en gammel borg i det 12. århundrede, og i mere end 300 år var centrum for Pommern. Pommerne udmærkede sig som stamme gennem en dyb religiøsitet, der altid blev knyttet sammen med en lige så dyb og oprindelig samhørighed med naturen. Begge faktorer, den dybt forankrede religiøse oplevelse, og den dermed tvangløst forbundne overensstemmelse med naturen og almenheden, genfindes også i Gröning, og danner ikke mindst det grundlag, som hans evne til at helbrede hviler på. Vi vil sene-

re komme tilbage til, at Gröning lige så meget var en fysisk som en åndelig helbreder, og i denne sammenhæng betyder det at helbrede, som der allerede blev sagt i forordet, at "helliggøre".

En indviets barndom og ungdom

Gröning opfattede aldrig sin opgave forstandsmæssigt. Hvad han gjorde, trængte ud fra ham på en helt oprindelig måde, og det slog ham selv, som det fremgår af de os foreliggende, personlige notater, som "naturligt" i betydningen en endnu udelt og uødelagt sammenhæng mellem Gud og menneske.

Gröning tilbragte sin barndom og ungdomstid i barndomshjemmet. Vidner fortæller, og Gröning skrev også selv i et dybt gennemtænkt levnedsløb, at allerede i hans unge år var det påfaldende for hans omgivelser, at han, helt ubevidst og uden sin medvirken og vilje, havde en beroligende, ja helbredende indflydelse på mennesker og dyr. Det var nok, at han bare var til stede, for at syge mennesker blev fri for deres lidelser, og ved ophidselse eller strid med nogle få ord kunne berolige både børn og voksne.

Blandt sine skolekammerater var han kendt for, at dyr, der regnedes for sky eller ondskabsfulde, kun overfor ham viste sig godmodige eller tamme. Også det er et bevis for hans samhørighed med Gud og naturen, der allerede dengang slog igennem på franciskansk vis.

Men allerede dengang bemærkede man også tre væsentlige kræfter ved drengen: Den (fysiske) vitalkraft, en usædvanligt besejrende sjælskraft, og en (gudbenådet) helbredende kraft.

Og allerede dengang kom, ligesom senere, det "oprindelige" menneske Gröning, gennem disse "særheder", ikke sjældent i konflikt med sine omgivelser.

Et broget liv

Denne usædvanlighed kunne ikke andet end føre til et broget liv, der forløb udenfor hans barndomshjems og arbejdsmiljøes rent borgerlige, og især småborgerlige kredse.

Vi sammenfatter: vellykket deltagelse i folkeskolen, to et halvt år i handelslære, derpå efter hans fars ønske, lærling i bygningshåndværk som tømrer. Så kom den store arbejdsløshed. Gröning mistede ikke modet af den grund. "Jeg søgte at komme i forbindelse med de fattigste af de fattige og de rigeste af de rige, for at lære at kende, hvordan de levede, hvordan de tænkte og hvordan de forholdt sig til Gud. Et privatliv

i sædvanlig forstand, kendte jeg ikke til. Det tillod min mission, som allerede dæmrede for mig dengang, mig ikke.”

I 1925 åbnede Gröning et bygge- og møbelsnedkeri. Den økonomiske nedgang endte allerede efter et par år, hans tidlige forsøg på at gøre sig selvstændig. Fra 1925 til 1943 førte han et broget arbejdsliv: arbejde på en chokoladefabrik, telegramudbringer, svagstrømsmontør ved verdensfirmaet Siemens & Halske. ”Det var vigtigt for mig at gennemføre en praktisk uddannelse, hvorved jeg kunne studere menneskers viden og kunnen i alle økonomiske omstændigheder og samfundsklasser, og at kunne erfare, hvordan menneskene indrettede deres liv.”

Med denne bredt anlagte mission, havde han i åndelig forstand allerede sprunget over den mere lukkede opgave, at leve som familiefar i smalle rammer. Hans som 21-årig indgik ægteskab med en kvinde, der ikke kunne forstå hans særegne mission og livsførelse, savnede det egentlige bånd. To drenge døde begge i deres niende år (ligesom ni i det hele taget spillede en stor rolle i Grönings skæbne). Først da han havde kæmpet sig igennem, og han desuden var vokset ud over skæbnens tvang, fandt han til en kvinde, der til sidste ende blev en virkelig livs- og skæbneledsager for ham, Juliane¹ Dufossé.

I 1943 fik krigen fat i ham. ”Om I sender mig til fronten eller ej, så vil jeg aldrig dræbe et menneske!” Enden på det var russisk krigsfangenskab.

I lejrens elendighed brød hans menneskekærlighed kompromisløst igennem: Han gjorde alt for sine kammerater, og russerne underkastede ham alvorlige forhør, ja, de truede ham med døden. Da han efter løsladelsen kom til Vesttyskland, grundlagde han sammen med sudeterområdets flygtninge ”De fordrevnes hjælpeorganisation”, som han gik ind i med en iver, der fra nu af tydeligt beviste det radikale gennembrud af hans menneskekærligheds mission. Hans vitalitet klarede legende let de hårde krav, som tidens hårde omstændigheder gjorde fysisk krævende. Strømmen af hans sjælskraft, hjalp de fortvivlede og skæbneramte mere, end den ringe materielle hjælp, han kunne skaffe dem.

I offentlighedens lys

Det var aldrig Grönings hensigt og vilje, at søge publicity. Efter at være endt i Herford, lærte han en familie at kende, der i personlig forbindelse lærte hans helbredende kraft at kende. De bad ham om at hjælpe deres søn. Efter som situationen var, kunne Gröning ikke give en virkelig hjælp, men det lykkedes ham absolut at gøre mere, end det hidtil var muligt for lægerne: at overføre vitalkræfter til drengen, som først

¹ Bruno Grönings anden kone – almindeligt kendt under hendes selvvalgte fornavn ”Josette” – hed godt nok egentlig Juliane, som forfatteren af artiklen skriver, men blev tværtimod oprindeligt døbt med navnene Julia Jeanette Yvonne.

og fremmest bragte hans lidelse til stilstand, at styrke og mobilisere hans sjælelige kræfter, for indefra at yde modstand mod det fysiske forfald.

Familiens taknemmelighed fremkaldte en storm af hjælptrængende. De drog til Hülsmanns hus, og den altid beskedne Gröning, så sig i ordets sande betydning trukket frem i offentligheden.

Han måtte træde frem for dette opløb af mennesker, og forsøgte for første gang at anvende sine kræfter offentligt, og overfor en stor mængde hjælptrængende. Der skete derved talrige helbredelser, og endog blivende, spontane helbredelser, der grænsede til mirakler.

Kommet så vidt, var det Grönings første ønske at bringe forholdet til sundhedsmyndighederne i orden: han bad dem om at tilvejebringe et samarbejde mellem ham og lægerne. Svaret var: afvisning og forbud mod at helbrede! Masserne stod på hans side, foranstaltede et demonstrationstog, og stormede rådhuset. Forbudet forblev. Myndighederne vakte forargelse.

Men der kom også læger til ham, som søgte samtaler med ham, og bad ham om, i deres praksis og under deres ansvar, at hjælpe deres patienter. Folket råbte efter kontakt med den store helbreder.

Det kendte illustrerede "Revue" forsøgte at få tingene ind i den rette bane, og at bringe læger og den mirakuløse helbreder til at samarbejde. Forsøget mislykkedes. Eksperimenter på Universitetsklinik Heidelberg blev, selv om de til dels var vellykkede, målrettet forkert udlagt. Professor Fischer, Marburg, var rede til at oprette kursteder sammen med Gröning.

Prøven

Den ham påtvungne vej ud i offentligheden, blev en vej med store prøvelser, berømt-hedens blodsugere, uønskede pralhalse, bedragere og forrædere klistrede sig til ham. Den dengang grundlagte "Sammenslutningen af Bruno Grönings venner", kom i hænderne på mennesker, som ville berige sig, mens Bruno Gröning aldrig krævede materiel compensation, og kun tog det nødvendigeste for opfyldelsen af sin personlige mission. Offentligheden flokkedes om ham eller flåede ham i stykker. Managere tog bag hans ryg bidrag til sig, der beløb sig til hundredetusinder, som var medsendt i bønbreve. Myndighederne forfulgte ham.

Der blev grundlagt "Foreningen til udforskning af de Gröningske helbredende metoder" – der igen faldt i skrupelløse udbytteres hænder. Grönings fortsatte forsøg på at kæmpe mod denne sump, måtte mislykkes, fordi han selv var ude af stand til at forstå og behandle sådanne mennesker. Hans store planer om, for de penge der kom ind, at bygge boliger for de hjemstavnsfordrevne, at genrejse ødelagte kirker, at

oprette kursteder for de syge og hjem for de gamle, måtte opgives, fordi der af hans omgivelser blev begået underslæb med de indkomne penge. Gröning var blevet en "forretning for de smarte".

Offentligheden gjorde Gröning ansvarlig for, hvad disse var skyld i. Han stod helt alene.

Men han fulgte uafbrudt sin mission. Hvor han kom, skete der helbredelser. Han stræbte imod kulminationspunktet af sin uønskede "berømtthed" og sin store duelighed, hvis mening med oplevelsen det var at lutre ham, og hæve ham op over sig selv og de andres forretningsmæssige væsen. Og finde tilbage til den indre ensomhed, som storhed behøver, for helt at være opfyldt af sin mission.

På Bloksbjerg

Det var i september 1949 på Traberhof ved Rosenheim. Græsarealerne rundt om gården var fyldt af mennesker, af lidende, nysgerrige og dygtige forretningsfolk. Man talte 30.000, det største fremmøde, der vel nogensinde fandt sted for en mirakuløs helbreder på europæisk jord. Arrangementet blev til Grönings største masseresultat. Men også til et Bloksbjerg.

I busser, køretøjer af enhver art, i telte eller camperende på jorden, ventede de 30.000 i dagevis på den længselsfuldt ventede helbreder. På godset camperede hans stab, sørgede for reklame, som han ikke bifaldt, fuskede lidt i hans håndværk, hvor det kunne betale sig, stoltserede gennem den ventende masse, ligesom Hitlers funktionærer gennem de små partifællers forsamlinger. Gröning blev holdt langt borte. "Jo senere han kommer, desto større bliver de ventendes spænding!"

I denne atmosfære udviklede der sig en dæmonisk Bloksbjerglignende aktivitet. Mens omrejsende handlende i hurtigt sammentømrede salgsboder falbød deres varer, og ved siden af høje stadepenge, indhøstede endnu højere gevinster, gik "små Gröninger" gennem rækkerne af lidende og tilbød deres tjenester, som de udførte i hurtigt lejede værelser i godsets omgivelser. Bønnegrupper af forskellige sekter knælede i kredse omkring syge, for at bede dem raske. Magnetisører og helbredelseshandlere lagde deres hænder på, for så at holde dem åbne. I store personvogne med vedhængte beboelsesvogne, kom sigøjnere, eller nogle der udgav sig for at være det, straks efter dansende i kredse og skridende frem under fremsigelse af bønner og trylleformularer, for også på deres side at udføre deres helbredende tradition. Lommetyve fik rigt udbytte, selv om Münchens politipræsidium havde beordret hele sin specialafdeling til Traberhof.

Gröning anede intet om alt dette, da også han blev trukket ind i denne afsindige aktivitet, kørende til Traberhof i en lang lastvognsrække, flankeret af motoriseret politieskorte. Kliken om ham havde sørget for en reklamekraftig indmarch. Men de lidende

tiljublede ham som deres redningsmand, i enkel tro og stor forhåbning. Ankommet til "hovedkvarteret", måtte Gröning først og fremmest sætte en stopper for dette uvæsen, som han mødte med afsky.

Så trådte han ud på altanen og foran masserne.

Han talte til dem med enkle og få ord. Han forlangte tro og tillid, troen på Gud, og tillid, ikke til ham, Gröning, men til Guds godhed. 30.000 stod grebne på græsarealerne rundt om godset, knælede på den af regnskyl opblødte jord, lå på bårer, sad i kørestole, eller hvilede på hurtigt udbredte tæpper.

Hele det støjende Bloksbjerg-humbug standsede med Grönings første ord. Kun han alene havde magten og ordet i sin mund.

Der skete mange spontanhelbredelser. Lamme rejste sig, og gik uden støtte fra deres plads. Meget syge fattede nyt håb, smerterne forlod de forpinte, blege ansigter fik farve igen, og fortvivlede blev glade igen.

Fortsatte triumfer fulgte triumfen over Traberhofs Bloksbjerg. Som på Wangerooge, hvor igen en strøm af helsesøgende strømmede til ham, hvor massehelbredelser begejstrede menneskene, men også gjorde sundhedsmyndighedernes holdning mere fjendtlig. Fortsættelse følger

Billedeunderskrifter

[Billede: Menneskemasser på Traberhof ved Rosenheim]

"Bloksbjerg" på Traberhof

Da Otto von Bismarck hørte, at man politimæssigt besværede mennesker, der rådede over helbredelsens gave, bestemte han: "Den Gud har givet gaven til at helbrede, skal politiet ikke hindre!" Dog, hvor snæversynede viste myndighederne sig ikke i de år, hvor Bruno Gröning stod forrest i verdens interesse. Og hvor hjælpeløse stod de ikke overfor hændelserne på Traberhof. Vort billede viser "Bloksbjerg" på Traberhof 1949.

[Billede: Foto af Bruno Gröning fra højre]

Bruno Gröning på Traberhof i 1949

Dette foto af Bruno Gröning blev taget i 1949, da han, fra et af Traberhofs vinduer, talte til den bedende, håbende og længselsfuldt ventende menneskemasse, der bønfuldt ham om helbredelsen.

Kilde:

Neues Europa, Stuttgart, 15.9.1959, S. 5